

изходи, за да поемат на свой ред отговорността за тяхното производство. Оказваме се в позната солипсистична ситуация, в която всяко нещо е причина за своята причина: хората причиняват сенки, които причиняват, на друго равнище на знаковост, тяхното смислотно поведение, подчиняват ги, радикално отменяйки тяхната автономия. В края на краищата сенките се оказват генераторът на образ и смисъл тук, бидейки винаги вече вторични.

Казано в друга традиция, именно сенките са разкриващите фигури на реалните мъж и жена, техните истинни ейдоси, идеите, нетленните същности, изконната тяхна природа. По този начин се оказва, че фигурите са същински и същностни, а произходите привидни. Това е по Аристотелевски разместен и травестиран Платон. Защото сенките обсебват света на идеите, стават самите идеи, докато ги низвергват: те не само контролират привидните реалности от света на нещата, но и идеите за тях, самата тяхна нетленност, която едновременно узурпират и детронират, едновременно обладават и убиват, унижават и унищожават. Сенките на Яворов правят прелюбопитни неща със сенките на Платон.^{xxx}

Една от възможните хипотези тогава би била, че литературата е другото на философията, доколкото тя супдументира пределните симулации и пределните откровения. Идеите на литературата са убегливи фантоми, сенки, които обаче така и не могат да съблекат материалността на своята вписаност и вписменостеност. В този смисъл това са идеи, които разкриват утопичната мистификация както на философските идеи, така и на символите: тези философски изкушения, на които се поддава литературата, а оттам и всяка култура. Литературата в случая с Яворов демонстрира компетентност за условията, употребите и злоупотребите на собствената си познавателност: тя си има работа със сенки, които са по-действителни както от действителните им източници, така и от идеологиите, които всъщност ги правят действителни. Литературата постига своя акцент на реалност именно доколкото оповестява, че си има работа със сенки. Защото всяко настояване върху боравенето с реални хора и предмети би означавало да се смесят планове на феноменалност и референциалност, което, както знаем, е другото име на идеологията. Сенките на Яворов едновременно тематизират, перформират и фигуративизират своята писмовна природа и в този смисъл те са в състояние на една перманентна автодекон-